

[Ib Christensen]

men så er der jo en lejeværdibeskatning, man eventuelt kunne ajourføre, og dér har regeringen ikke foretaget sig meget.

Med hensyn til kommunernes jordopkøb vedtog vi jo i 1977 en lov, som imidlertid blev sat i bero af en række borgerlige partier under henvisning til grundloven, og derfor kan den kun træde i kraft, hvis det bliver bekræftet efter nyvalg til folketinget. Det kunne være interessant at vide, om socialdemokratiet vil være interesseret i at sætte denne lov i kraft efter nyvalg, for den kunne være meget rimelig i henseende til at gøre det muligt for kommunerne at erhverve jord på rimelige vilkår til byplanlægning.

Men det centrale er, at statsministeren siger, at forlig og kompromis er nødvendigt, og hr. Niels Helveg Petersen var inde på, at S og V sådan set ophæver hinanden, og at der ikke sker noget. Det er imidlertid en ældre historie. I 1965 blev statsgrundskylden og grundstigningsskylden fjernet og milliardgevinster derved foræret til jordejerne, senere fjernede man loven om statshusmandsbrugene, og nu i flere perioder, senest for ganske nylig i folketinget, har man fremsat forslag om at gennemføre – og det bliver formentlig også gennemført med støtte fra borgerlige partier – en sænkning af den amtskommunale grundskyldpromille fra 20 til 15. Sagen er jo den, hr. statsminister, at socialdemokratiet i disse 16 år siden jordlovsafstemningen i 1963 bestandig har været med til at forringe jordbeskatningen her i landet. Der har været en konsekvent og kontinuerlig og ufejlbarlig udvikling, samtidig med at socialdemokratiet i sit principprogram strammer kravene. Der må man konstatere ud fra socialdemokratiets faktiske handlinger, at man har svigtet så aldeles og totalt, man har simpelt hen modarbejdet det, man siger man gerne vil. Resultatet har bl. a. været en ødelæggende indkomstbeskatning, for når fællesskabet ikke inddrager disse milliardgevinster, som opstår gennem fællesskabets virke, og som er samfundsskabte, må man dreje indkomstskatkraven des mere, så vi også af den grund har verdens hårdeste indkomstbeskatning med deraf følgende politisk højrereaktion.

Det skal retfærdigvis siges, at denne ødelæggelse af den danske jordbeskatning er sket med støtte fra samtlige øvrige borgerlige partier her i folketinget, inklusive det radikale venstre. Men det gør det sådan set ikke

bedre, det gør det så meget vigtigere at få gjort noget ved problemet. Allerede det forhold, at man har talt om en værdistigningsafgift, som vi altså ikke har set i folketinget endnu, og som formentlig også ophæver sig selv, fordi S og V ikke kan blive enige om den, er i hvert fald et tegn på, at man verbalt erkender, at der er nogle problemer.

De faktiske handlinger fra socialdemokratiets side har jo været som her beskrevet. Havde socialdemokratiet villet bruge sine stemmer til at knuse jordspekulationen i Danmark eller bare gennemføre væsentlige fremskridt i retning af at bekæmpe jordspekulationen, havde de kunnet gøre det. Siden 15. februar 1977 har vi gang på gang ligefrem villet forære socialdemokratiet et folketingsflertal på en sølvbakke, hvis socialdemokratiet ville gøre det. Det er altså ikke, fordi der ikke har været muligheder for at gøre det, men fordi socialdemokratiet ikke har ønsket det.

Waldorff (VS):

Statsministeren tilsluttede sig et citat, som gik ud på, at det, som Østeuropa trængte til, var demokrati, og det, som Vesteuropa trængte til, var socialisme. Jeg er uenig i citatet. Jeg er ganske enig i, at Vesteuropa trænger til socialisme, men jeg mener sandelig også, at Vesteuropa trænger til demokrati. Jeg mener, at citatet indeholder en falsk adskillelse af de to ting. Jeg kan i øvrigt tilføje, at jeg også mener, Østeuropa trænger til både demokrati og socialisme, men det er en anden snak.

Jeg mener, at diskussionen om demokrati er fantastisk vigtig i den situation, vi står i i dag, dels fordi demokratiet bliver undergrævet af de initiativer, man tager i forbindelse med krisepolitikken, dels fordi den almindelige forståelse af socialisme ikke i folks bevidsthed naturligt knyttes sammen med en udvidelse af de demokratiske rettigheder, og det skyldes nogle historiske erfaringer, som ikke er alt for gode. Det skyldes også i høj grad det forhold, at de socialistiske revolutioner og forsøg på at opbygge socialisme, man har set, i de fleste tilfælde er foregået under meget, meget vanskelige betingelser, som naturligt har sat nogle grænser for demokratiet, hvilket i og for sig ikke tjener til at undskyl-